

Ágh István

EBÉD A KASTÉLYBAN

Ebben a grófi kastélyban a feltalált ebédhez semmi említésre méltó nem fűzhető, mint minden közétkeztetés, megszokott, fogásaival naponta más-más változatban, harangszóra szállingóznak a beutaltak, s a felszolgáló asszonyok szívélyes, csöppet sem alázatos serénykedése közben lehetnének idegen turisták, hazai üdülők az írók, akiket már nem érdekel, micsoda történelmi gyalázat következtében vannak itt.

Én sem a hely sugallatára olvasom újra most, évtizedekkel később a félszázados történetet, míg különös csodálkozással veszem tudomásul, a szeszélyes emlékezet miként változtatta át egy másik művé, melynek főszerepét nem az ebédvendég író, s meghívó kihívója, az öreg gróf alakítja, pengére tűzött igazságaik csörtéi helyett azok a költői töredékek maradtak eleven, amiket én is megéltem, megélhettem volna.

A kastélyudvar ganajpocsolyáin az átkelés begyakorlott mutatványa ragadt meg, a hadiözvegy grófné lábikrája bővölt, a harmonikus könnyedségű járás, ahogy árkon és buckán szökdel bujtogató fölénnyel, meg a hölgyek kényes mozdulatai a sárgarépa, petrezselyem s a szagló belsőség között, amíg a hőség legyei ellepik a rögtönzött konyhaszalont az istállók felől, egyenest a verejtékes bőrre, húslevesbe.

S amíg az új időktől reszkető öreg osztrák hercegnő ebből a kegyetlen könyvből elszivárog, közeledik egy messzi szürke pontból tücsök-veréb-galamb-túzokká változóban valami másvilági lény, s megérkezik, mint eszelősen öltözött, viharkabátos, piros madzaggal átkötött bolond a vasárnapi ebéd jó szagára, s uralkodik, ahogy törött üvegű óriás rovarszemével röpdös, lecsap Mathilde comtesse, a légykirálynő.